

DIVENDRES SANT

Homilia del P. Josep M. Soler, Abat de Montserrat
21 de març de 2008

Miraran aquell que han traspassat. Aquest text profètic amb el qual l'evangeli de sant Joan explica el sentit del costat obert de Jesús, continua essent una realitat en els nostres dies. *Miraran aquell que han traspassat.* Creients o no, són moltíssims els qui el miren i s'interroguen. El miren interrogant-se sobre la seva identitat. El miren per preguntar la causa de les seves ferides, per compadir-lo, per demanar-li com és que, si era el Fill de Déu, no va poder escapar-se de la passió i de la creu. El miren per preguntar si hi ha cap relació entre el seu cos traspassat pels claus i per la llança i les tortures, els assassinats, els genocidis de pobles, les malalties incurables, que continuen fent estralls als nostres dies. El miren per preguntar-se si hi ha cap relació entre el seu sofriment físic i moral i el nostre, entre la seva mort i la nostra.

Sí que n'hi ha, germans i germanes. Hi ha un relació ben profunda, entre *el qui han traspassat* i tot el sofriment humà. Perquè Jesús és Fill de Déu i alhora Fill de l'home, síntesi per tant de la condició humana. Per això en la seva passió assumeix tot el dolor i tot el mal de la humanitat. També el nostre. L'assumeix per solidaritat i per vèncer-lo.

Des del moment que Jesús és l'home veritable, l'home perfecte, tot altre ésser humà s'ha de mesurar amb ell. I quan constatem la gran diferència que hi ha entre la seva actitud i la nostra, entre la seva donació generosa i la nostra infidelitat, ens hem de deixar restaurar per ell, si volem arribar a la nostra pròpia autenticitat, *a la talla de la plenitud del Crist* (Ef 4, 13). Paradoxalment, la creu ens possibilita d'arribar a aquesta *talla*. Per això cal viure les nostres contradiccions i els nostres dolors en unió amb ell, sabent que si ho fem així són camí de vida. Perquè la creu és l'hora de l'obscuritat més fonda per Jesús, és l'hora del seu abaixament màxim, de la seva humiliació radical, del seu dolor suprem. Però és, alhora, la seva exaltació com a *Rei*, l'inici de la vida nova per al món quan dalt la creu dona el seu Esperit. Per això la creu –que és també per al creient arbre del consol i de la vida, taula de salvació– està plantada al centre del món, i també al bell mig del cor humà. Cal descobrir-la per trobar el sentit ple de l'existència, per reprendre l'alè en el sofriment i en l'obscuritat del cor o de la intel·ligència, per creure malgrat tantes desgràcies.

Mirar *aquell que han traspassat* és el misteri del Divendres Sant. L'Església vol que les nostres mirades no es distreguin, que no es dispersin atretes per tantes sol·licitacions materials i intel·lectuals com se'ns presenten. Vol que, amorosament, centrem la nostra mirada *en aquell que han traspassat*. Que la hi centrem perquè Aquell que morí en la creu mereix de ser adorat amb un gest d'amor sense reserves. Aquell divendres de la crucifixió, el primer divendres sant de la història, mentre en el temple de Jerusalem eren sacrificats els anyells pel sopar pasqual, fora de la ciutat i a la vista de tothom, moria un home, el Fill de Déu, fet executar per aquells que creien que honoraven Déu en el temple. Ell era –i és!– el veritable anyell pasqual. En la mort del qual Déu es dona totalment a la humanitat per amor, també als qui no són capaços de donar-se a ell. Perquè tots vivim a partir del significat misteriós d'aquesta mort. En constar-ho ens n'admirem amb l'alè contingut i ho agraïm.

Aquest do d'amor és causa de fecunditat, per això del *costat* traspassat en brolla *sang i aigua*, vida per al món; i més en particular la vida dels cristians que prové del baptisme i de l'eucaristia. Aquest costat obert del Fill de l'home, el nou Adam, obre l'accés a Déu Pare i fa néixer l'Església. Contemplem, doncs, aquesta tarda l'amor infinit que brolla del costat traspassat de Jesús, i acollim el seu oferiment a la

humanitat de poder entrar, per mitjà del baptisme i de l'eucaristia, en l'espai vital de Jesucrist; és a dir, la filiació divina en l'àmbit de l'Esperit. Quan mirem Jesús, i la donació que expressa el seu *costat traspassat*, ja no podem quedar centrats en nosaltres mateixos, hem de viure amb intensitat la donació a Déu i la donació als altres.

Seguint l'admonició profètica, també nosaltres serem invitats d'aquí a poc a mirar "l'arbre de la creu on morí el Salvador del món", *Aquell que han traspassat*. La invitació a mirar la creu és invitació a mirar el que hi va morir; és invitació a contemplar amb la mirada del cor tot el misteri de vida, d'amor i de salvació contingut en la creu de Jesucrist. I d'aquesta manera, des de la convicció més profunda, acollir la revelació que ens és feta en la creu. Des del moment que la fe cristiana no és altra cosa que dir sí a aquesta aventura santa de donar-se fins al fons en l'amor més autèntic.

Del lloc on Jesús fracassa enfonsant-se en l'abisme de la mort, en surt un nou començament, una vida nova, perquè el crucificat ressuscitarà i no morirà mai més. De la profunditat de la mort en brolla la promesa de la vida eterna. A la creu, tal com ens vol fer entendre l'evangelista sant Joan, brilla ja l'esplendor de Pasqua. Per això, portar la creu amb Jesús és ja viure sempre sota la promesa de la joia pasqual (cf. Joseph Ratzinger, *Cinc meditacions sobre la Pasqua*, 1-2).